

første Sag, der bekræftede det, at tage under Overveelse, hvorledes Rigsraadet kunde blive til noget ganske Andet, end det oprindeligt var bestemt at skulle være, og, medens en ikke ringe Minoritet fremtraadte med Forslag, som, dersom de vare blevne gennemførte, ikke vilde staa langt tilbage fra, hvad Thinget her har udtalt som det, hvorved det ville føle sig tilfredsstillt, er det os ogsaa bitterligt, at Pluraliteten har gjort en Indstilling til Regjeringen, som gaaer i lignende Retning, endstjøndt vistnok ingenlunde tilfredsstillende. Jeg siger, det er umuligt, at disse Mænd skulde, naar Regjeringen forelægger et Udkast, der vel gaaer videre, men dog har det samme Formaal som Rigsraadets egen Indstilling, nemlig Fællesforfatningens videre Uddannelse, at de da skulde misbruge deres Stilling, negte deres Samtykke og saaledes overgive Landet til uendelige og haabløse Forvillinger. Man kunde sige, det var dog muligt, at de vilde gjøre det. Jeg svarer, det er vistnok umuligt at vide, hvad der muligen kan blive Tilfældet; vi maa derfor indfrænke os til, hvad der sandsynligt vil blive Tilfældet; men jeg skal dog endnu fremhæve, at man i intet Tilfælde vilde udrette mere ved en Rigsretsdom, affagt i Overeensstemmelse med Folkethingets Attraa. Det maa vel snarere erkendes, at man ved at anlægge Action vilde, idetmindste saalænge Dommen et var affagt, opnaae det Modsatte; thi det er aldeles klart, at skulde der vare en saadan Stemning blandt Rigsraadets Medlemmer, at de vilde modsætte sig Regjeringen, da vilde jo netop det, at der var anlagt Action, leide denne Modstand. Derved vilde man give dem en formel Grund til at nægte det, som de maaskee aldrig vilde have povet at modsætte sig directe; man vilde da give dem det ihænde, at skyde sig ind under det Paastud, at, da der for Tiden var reist Tvivl om deres Stillings Lovlighed, kunde de ikke tage det forelagte Spørgsmaal under Overveelse, men maatte vente, indtil Rigsretsdommen var falden. Skulde derimod Dommen falde ud mod Thingets Mening, og jeg mener, at dette dog bestandigt maa holdes for Die, vilde Stillingen vare ulige værre. — Idet jeg saaledes her har søgt at gennemgaae de forskjellige Grunde og

Modgrunde, som tale for denne Sag, skal jeg slutte med at erklære, at jeg antager, at den heldigste Maade at ende denne Sag paa vilde være at antage en motiveret Dagsorden; thi jeg erkender, at det ingenlunde gaaer an ved den hele Stilling, denne Sag har antaget, at stemme mod den. Jeg tror ogsaa, at selve Forslagsstillerne under Discussionens videre Fortsættelse ville komme til den Anskuelse, at det er den ønskeligste og bedste Maade at ende denne Sag paa, og i den Forudsætning, at de selv vilde stille en sliq motiveret Dagsorden, skal jeg opgive, hvad jeg selv havde paatænkt, og kun forbeholde mig, at stille en saadan for det Tilfælde, at Forslagsstillerne enten ikke skulde være tilbøjelige dertil eller stille en Dagsorden, som jeg ikke kan tiltræde.

Monrad: Jeg skal tillade mig kortelig at udtale mig om, hvorledes min Stilling er til denne Sag. Dengang Rigsdagen atter traadte sammen, var det naturligt, at det Spørgsmaal reiste sig, hvorledes man skulde stille sig med Hensyn til den i det opløste Folkething indbragte Rigsretsaction. Saavidt jeg kunde opfatte alle de manglehaande forskjellige Uttringer, der faldt af Folkethingets Medlemmer, gik alle ud paa, at denne Sag ikke kunde doe Straad (Hør H), men maatte finde sin Afgjørelse i Offentlighedens Paahør her i Salen. Derom var der aldeles ingen Tvivl; ikke heller har den ærede Rigsdagsmand, der sidst havde Ordet, negtet det. Naar det saaledes maatte antages at være et saa godt som eenstemmigt Ønske, at denne Sag kom frem, forekom det mig, at Medlemmerne af det Udvalg, der blev udsat til at forhandle denne Sag i det opløste Folkething, vare nærmest til at bringe Sagen igjen ind her; det forekom mig, at det paaalaa dem at sørge for, at det almindelige Ønske kunde sydesigjøres. Man vil see, at der er stor Forskjel mellem Forslaget, saaledes som det nu er stillet, og saaledes som den ærede Rigsdagsmand, der sidst havde Ordet, indbragte det i den første Afdeling af denne Session. Det er nemlig i vort nærværende Forslag ikke Tale om en Overfridelse af Finantsloven. Dette hidrører ingenlunde fra, at man skulde ansee det for en afgjort Sag, at man med Hensyn